

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 177 / 17. ročník

Poslední trénink před velkou soutěží v uzlování. Vrchní trenér MIČKINIKWA radí Šmodrchovi s Dušanem.

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsíci listopadu roku 2005.

Předvánoční úvodník

Vánoce klepou na dveře, všichni shánějí vánoční dárky, doma voní cukroví, jehličí, všude se gruntuje a já nevím co ještě. Ve škole vrcholí předvánoční zkoušení, aby (p)o Vánocích měli učitelé co opravovat ☺... Ti pracující zase dělají jak se říká od nevidím do nevidím (teda ti kteří můžou), aby měli o svátcích klid (tohle se mimochodem týká i mě, ačkoli ještě nepracuji ☹). Prostě klasická předvánoční nálada. Venku sice (v době kdy tento článek píšu) neleží sněh, ale snad se to do Vánoc nějak napraví. A v tomto předvánočního shonu je mou milou povinností napsat tento úvodník našeho časopisu...

Tohle číslo Březové kůry se rodilo obzvláště těžce. Ačkoli byl tak trochu polooficiálně posunut termín uzávěrky o jeden týden, ani v tomto termínu se mi nepodařilo zajistit všechny příspěvky. Takže stejně jako minulé číslo, bude tohle číslo zase poněkud tenčí. Doufám, že lednové číslo se zase naplní tak, aby bylo obsáhlejší, než ty čísla předchozí. Ale jak je řečeno na titulní straně, nebudete oduzeni o zprávy z listopadové činnosti našeho kmene. Nemůže chybět ani něco z orlích per, trochu zábavy a další.

Protože tohle číslo je vlastně poslední, které vyjde v tomto roce, nemohu zapomenout na zhodnocení uplynulého roku. Protože ono je to mimochodem právě rok, co jsem se znovu začal zapojovat do kmenové činnosti. Byť ze začátku ne zrovna nápadně, ale přece. Za tento rok jsem si mohl udělat obrázek o tom, jakým životem náš kmen žije a porovnat, co se za uplynulá léta změnilo. Abych pravdu řekl, něco se zlepšilo, něco se zhoršilo. Nechci tady vypisovat sáhodlouhý seznam těchto změn, stejně by to nikdo nečetl... Takže se zaměřím pouze na poslední rok. A začnu tím horším. Určitě jste si nemohli nevšimnout, že z našeho oddílu se začali pomalu vytrácet starší členové, které už náš kmen z nějakých důvodů ne bavil, nebo prostě už vyrostli. Vedení si s tím láme hlavu a snaží se najít příčiny těchto odchodů, ale občas si neví rady. Myslím, že za celé vedení a za lidi, kteří se na vedení oddílu podílejí, můžu říct, že se snaží dělat svoji práci pořádně. Ale to někdy nestačí. Akce může být přichystaná sebelíp, ale když se na ni nedostaví členové, tak se prostě nedá nic dělat. A pokud se ani nedokáží někteří omluvit, asi tak dávají najevo, že je činnost nezajímá... Opravdu je těžké upravit potom program, původně určený pro dvě družiny, když se sejde s bídou jedna, tak, aby dokázal opět zaujmout. Zamyslete se nad tím, protože řečeno trochu s nadsázkou čím více se nás na akcích sejde, tím lepší bude program.

Ale abych jenom nekritizoval. Jistě se najdou i úspěšné chvíle. Třeba letošní tábor u Valašských Klobouk se jistě dá řadit k těm povedeným. A že jsem už na nějakých táborech byl... Dále třeba 3. místo na Svojsíkově závodě. Kolika dalším se to podařilo? Jediné, co trochu kazí radost z tohoto úspěchu je to, že stále nikdo nenapsal žádné hodnocení tohoto závodu z pohledu závodníka. A už asi ani nenapíše... Zpět ke kladům: Jednoznačně a zatím největší plus celého současného roku je MIČKINIKWOVO vedení družiny Koníků. V jeho rukách nám totiž roste mladá generace, která určitě bude v příštích letech silnou oporou našich družin. Za to si zaslouží velké poděkování od nás všech, hlavně od budoucích rádců a vedení kmene.

Na závěr tohoto úvodníku bych chtěl všem čtenářům popřát krásné a klidné prožití Vánočních svátků a prázdnin (třeba na připravovaném zimním táboře) a vše nejlepší do nového roku 2006. A hlavně, ať nám kmen dále šťastně a vesele šlape. Vždyť už bude na světě 18 let!

TATEYOPAH

Slovo Degandawidy

Je tu měsíc prosinec a s ním také nejkrásnější svátky celého roku, a to samozřejmě Vánoce. Na dnešní Vánoční nadílce jsme si k Vánocům něco řekli, něco, nad čím se třeba někteří přemýšlivější z vás dokáží zamyslet a třeba si z toho i něco odnést.

Slýcháme to ze všech stran: O Vánocích bychom měli být milí na své okolí, radovat se se svými blízkými – rodiči, sourozenci a vůbec všemi lidmi. Dokážeme se oprostít od svých každodenních problémů, hádek a třeba i schválností? Měli bychom se o to alespoň pokusit. A také je dobré si uvědomit, co je v životě doopravdy důležité. Každý z nás potřebuje ke štěstí a dobré náladě něco jiného, ale přesto si troufám tvrdit, že všichni máme hodně dosti dobrých důvodů k tomu, abychom se cítili šťastní. Nevěříte?

Představte si, že celé lidstvo se smrskne na pouhých 10 lidí! Každý z nich představuje určitou skupinu lidí. Potom:

- jen pět z těchto deseti lidí má stejné štěstí jako vy, že žije v zemi, kde se nemusí bát říci nahlas svůj názor, kde za něj nebude mučen, vězněn nebo dokonce popraven (v minulosti tomu tak vždy nebylo ani u nás – i já si tu neveselou dobu matně pamatuji)
- jen dva lidé z deseti mají stejné štěstí jako vy, že v jejich zemi nebyl za posledních 50 let žádný válečný konflikt, nebo že jejich země s nikým neválčila a to ani v lokálních konfliktech nebo občanských válkách
- díky dobré lékařské péči a zdravému životu mají jen dva lidé z deseti šanci dožít se stejného nebo vyššího věku jako vy
- z těchto deseti lidí máte zrovna vy největší šanci, že nezemřete krátce po svém narození v důsledku kojenecké úmrtnosti
- jen dva lidé z deseti si mohou za svoji výplatu koupit stejně nebo více věcí než vy
- pouze dva lidé z deseti mají k dispozici telefon a automobil – jedním z nich jste vy a můžete si tak kdykoli zavolat lékaře nebo jet na výlet
- z těchto deseti lidí jste vy nejlépe živeným člověkem, tj. máte k dispozici nejširší a nejlepší sortiment potravin
- stejně tak máte nejlepší přístup k nemocniční péči a pitné vodě ze všech deseti lidí
- a jen tři lidé z deseti mají to štěstí, že mají stejně dobré možnosti jako vy se vzdělávat a vybírat si budoucí povolání

Snad i toto malé předvánoční zamyšlení přispěje k tomu, že prožijete spokojeně a šťastně vánoční svátky.

WAOPE

P.S. A ještě něco pozitivního na závěr: NA světě je asi 6 000 000 000 lidí (slovy šest miliard). Z těchto 6 000 000 000 lidí jste zrovna vy jedni z asi 30 členů oddílu TROJKA SHAWNEE. Není to zatraceně dobrý důvod ke štěstí?

Ať je na co vzpomínat!

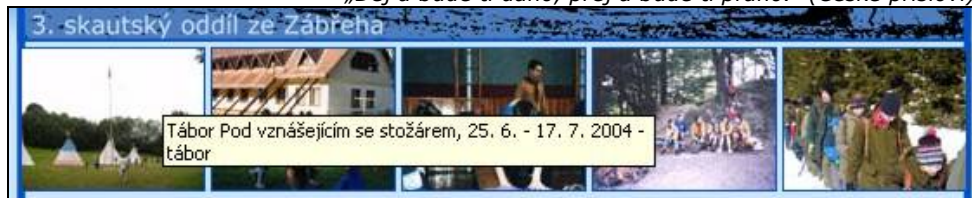
Když mám možnost být neomezeně na internetu, je třeba už pozdě večer a už se mi nechce nic dělat, občas sedím u našich oddílových stránek, klikám na tlačítko „NA ÚVOD“ a jak se nahore pořád mění fotky z našeho fotoarchivu, vzpomínám na všelijaké akce. Neberte to jako reklamu na naše stránky a už vůbec tím nechci nikoho nabádat, aby marnil čas u počítače klikáním pořád na stejný odkaz, ale tohle se děje jen občas a hlavně si myslím, že to není maření času.

Mám to štěstí, že na většině akcí, které jsou zachyceny v našem fotoarchivu jsem byl, takže se mi skoro ke každé fotce něco vybaví a když mám na akci fakt pěkně vzpomínky, tak si z ní prohlédnu víc fotek a vzpomínám, co jsme tam všechno prožili, čemu jsme se zasmáli, jak tam bylo pěkně apod. Zvlášť teď, když už jsem pár měsíců na žádné oddílové akci nebyl je to celkem příjemná zábava.

A zjišťuji, že těch akcí, na kterých se mi opravdu líbilo není vůbec málo a mimochodem je jich veliká spousta z poslední doby. Současně s tím se dovídám, že někteří ostřílení borci, od kterých se třeba i něco čekalo, opouštějí naše řady. Být členem našeho oddílu je ale samozřejmě nepovinná věc a koho to v oddíle nebaví, může prostě odejít, aniž by mu měl kdokoli cokoli vyčítat. Na druhou stranu by bylo dobře, kdyby člen každého společenství (a skautského oddílu obzvlášť) věděl, že aby od někoho nebo něčeho (třeba právě skautského oddílu) něco dostával, musí být vždycky na druhé straně někdo, kdo dává. Bez lidí, co budou dávat, nebude nikdo nic dostávat. A pokud tohle člověk ví, je už jenom na něm, kolik toho dá ostatním s tím, že možná dostane on něco od nich. A v ideálním případě, ke kterému bychom ve skautském oddíle chtěli určitě dojít, člověk který něco dostal, chce dodatečně dát třeba těm mladším to, co kdysi dal někdo jemu, protože už, jaké to je fajn.

Raději ale ještě jednou zdůrazním, že tímhle článkem nikoho k ničemu nenutím, nikoho nekritizuji za to, že jej oddíl už nebaví a nikoho neodsuzuji. Jsem moc rád za chvíle, které jsem s klukama, kteří v této době utlumili svou aktivitu v našem oddíle, prožil a naprosto vážně říkám, bylo jich dost a opravdu na ně moc rád vzpomínám.. Přesto bych byl moc rád, aby jsme všichni věděli o tom, jak je to (alespoň podle mého názoru) s tím dáváním a braním, protože když to nebudeme vědět, může se taky stát, že nebude nikdo nic dávat, pak nebude nikdo nic dostávat a žádné super prožité chvíle s kamarády prostě nebudou, nebude na co vzpomínat a to by mě opravdu mrzelo. Zvlášť, když tak koukám na ty staré i celkem nové fotky a uvědomuji si, že bychom přišli opravdu o hodně. I když to může každý cítit jinak, myslím, že nikdo z vás nelituje toho, že byl v létě na táboře, že makal a dostal se na celostátní kolo SZ nebo spousty jiných zážitků, o kterých ostatní třeba ani neví, ale pro někoho jsou moc hezkou vzpomínkou. Nic z tohoto by bez lidí, kteří dávají (tedy každého v oddíle) nebylo.

„Dej a bude ti dáno, přej a bude ti přáno.“ (České přísloví)

Stopař

Družinová výprava

Cílem naší družinové výpravy bylo prozkoumat aragonitové jeskyně a hranickou propast. Měli jsme sraz na vlakovém nádraží. Po té jsme vyjeli vlakem do Hranic. Tam jsme vystoupili a pomalu jsme šli do aragonitových jeskyň, protože podle Netopýrového plánu jsme tam měli být až za půl hodiny. Tam byla budova s kasou a měli otevřeno od 8:00 a bylo 7:56 takže jsme chvíli čekali. Pak až otevřeli, tak jsme čekali ještě půl hodiny, než začne prohlídka jeskyň. Za půl hodiny začala prohlídka a my vstoupili do jeskyně. Tam jsme sešli asi sto schodů a vešli jsme do takové místnosti. Tam průvodkyně něco povídala o jeskyních a pak jsme šli dál. V druhé místnosti nám ukázala kámen na který se váže jedna pověst. Po dovyprávění pověsti jsme se přesunuli do takové chodbičky a tam byl přístroj na měření teploty a oxidu uhličitého. A vždy se musel odčerpat když stoupl nad 1procento. Potom jsme procházeli dlouhou chodbou až k východu a u východu jsme se zapsali do knihy návštěv a šli jsme ven.

Venku jsme měli čas a tak jsme si šli zahrát minigolf, ale trochu jsme to přetáhli a tak jsme měli skluz. Nakonec jsme ale stejně stihli Hranickou propast a tam jsme si přečetli že je nejhlubší v celé ČR ani Macocha není tak hluboká, protože Hranická propast tam má ještě jezero do hloubky a zatím zjistili že je jezero hluboké 280metrů a dál to není prozkoumané, ale určitě je to hlubší. Potom jsme jeli vlakem do nějakého města a tam jsme měli chvíli volno. A nakonec jsme jeli do Zábřehu a rozprchli jsme se do domovů.

Vlci

Stránka vlků

Stejně jako minulý měsíc na začátek uvedu akce, které za tento měsíc proběhly. Na začátku měsíce proběhla akce Dušičky. Na této akci jsme měli velice slušnou účast, protože proběhla hned po naší družinovce. Dokonce se jí účastnil i jeden nejmenovaný člen naší družiny, který nebyl na družinovce!!! Akce proběhla bez problémů a myslím si, že s ní byli všichni spokojeni. Další akcí byl florball. Tato akce byla dobrovolná, ale i přes to se jí zúčastnilo velmi mnoho lidiček z oddílu, ale i spoustu rodičů a příbuzenstva. Z naší družiny se účastnili asi čtyři členové. Další akcí měla být hra městem, ale tato akce byla zrušena. Předposlední akcí je posezení s veteránem. O této akci se asi nerozepíšu, protože jsem tam nebyl a jestli jste zvědaví tak se zeptejte někoho kdo tam byl.

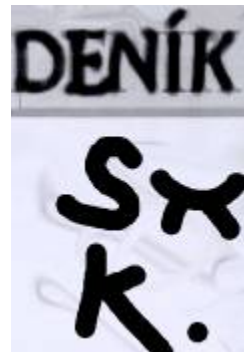
A poslední akcí k vyhodnocení je Uzlařská regata. Této akce se účastnili všichni kromě Sběratele. Akce byla velmi povedená a i když jsme nevyhráli tolik cen jako loni či předloni. Tak to by bylo o akcích a teď něco o družině. Jak již asi víte stala se v naší družině další katastrofa. Odešel z oddílu další člen. Běda z rodinných důvodů už nebude navštěvovat naše akce ani družinovky ☹☹☹. Tato ztráta je však vykompenzovaná pomocnou rukou z vedení. A do naší družiny vstoupil Tarzan, který v současné době naši družinu vede. Na konec ještě něco z družinovek. Na družinovkách se nyní věnujeme více hrám a zábavě. Dále jsme si začali psát deník (jsem moc zvědav komu to vydrží nejdéle ☺☺☺). O vlčích je to asi vše. Jo a abych nezapomněl napíši vám seznam členů vlků (možná se budete divit):

Tarzan – nadrždce ☺

Netopýr – rádce
Šmodrch – podrádce
Dušan – člen
Pavel – člen

Obrázky: florball, čínský knoflíkový uzel a deník nejmenovaného člena.

NNetopýr

Zahajovačka listopad

Oddílový život v měsíci listopadu byl zahájen nikoli podle původního kalendária, ale klasickou zahajovačkou, která se konala na šavanském Čilikotu. Konala se v pátek 2. listopadu. Byla to akce, kde jsme se po delší době mohli sejít vlastně všichni a posílit skautský duch a bratrství v oddíle. Bohužel se vše nenaplnilo. Akce byla dobrá, musím pochválit zejména mladší bojovníky Káňat že s nimi nebyly problémy. Ale slabší byla docházka. Z Káňat se bez omluvy neobjevili Martin a Zdenek!

Sedma se ještě do oddílu vrátit nemůže, ale doufáme, že jej mezi námi brzy uvidíme. Na začátek jsme si zahráli pár her. Jednalo se o slovní přesmyčky. Poté nám Tarzan na kytaru předvedl své umění a pokračovalo se dál v programu. V měsíci říjnu bylo úkolem družin udělat si herbář listů stromů. Tento herbář měli mít družiny sebou. Další soutěž spočívala v poznávání listů z herbáře druhé družiny. Je nutné pochválit Helču za její znalosti, které družině Káňat velice pomohly!

Po písničce Hudsonský šífy jsme mezidružinově soutěžili v poznávání obecných pojmů pomocí indicií. Zde se dařilo Káňatům, ale v poslední chvíli vítězství strhli na svoji stranu Vlci. Po menším rozhýbání (hra Kuba řekl je sice pro malé děti, ale dá se hrát i při zahajovčce a úspěšně) se velice rychle blížil konec zahajovačky. Stihli jsme ještě hru hledání kamínku, při které zkušený Šídlo ztratil kamínek tak, že nikdo nevěděl, kde je. Apoň byla při hře legrace.

Pak už se přiblížila šestá hodina večerní, kdy měla zahajovačka skončit. Na závěr bylo vyhlášeno bodování za měsíc říjen, které vyhrál rádce Víků Netopýr. Vašte!

Akce byla ukončena krátce po osmnácté hodině kmenovou Lelawatikou.

Rádce Káňat Drak možná uvažuje, proč některá Káňata nepřišla bez omluvy na akci

Zapsal: degandawida WAOPE

Uzlařská regata v Bludově 26.11.

Již před několika měsíci jsme začali trénovat uzlování, abychom se mohli utkat v uzlařském souboji oddílů v tělocvičně bludovské školy. Na Valovou jsme se začali trousit kolem osmé hodiny ranní. Sešlo se nás mnoho a to především díky účasti kluků z rodu koníků. Na akci nedorazili Drak a Šídlo ze zdravotních důvodů a Martin se Zdeněkem se ze záhadných důvodů neomluvili. Svoji účastí na akci nás poctili paní Špačková a pan Sýkora, kteří přijeli s Mičím a mnozí další spřízněnci kmene. Odjeli jsme autobusem k bludovskému zámku. Cestu do tělocvičny jsme už zvládli po svých.

Na místě jsme se zabydli v jedné z místních šaten. Chvíli jsme trénovali uzlování a dál už byl velmi volný program. Bylo zde několik příležitostí se zabavit. Mohli jsme sledovat výkony ostatních, sledovat hod tomahavkem, účastnit se všelijakých akcí a uzlování samotného. Samotná regata začala velkým nástupem, po kterém započalo vázání jednotlivých uzlů. Během této etapy závodu jsme většinou seděli na lavičkách, zkoušeli uzly, obdivovali výkony těch před námi a kecali u všem možném i nemožném. Následovala asi hodinová pauza, během které se házelo tomahavkem. Trochu jsme pojedli a spočinuli. Následovala soutěž všech šesti uzlů, tzv. regata. Regata začíná lodním uzlem na nějaké tyčce (v tomto případě to byla noha stolu). Dále je na obrázku ambulanní uzel, zkracovačka, škotová spojka, rybářská spojka a dračí smyčka.

akonec se to samé vázalo týmově. To znamená, že každý z šestičlenného týmu váže jeden uzel.

Zakončili jsme vyhlásováním výsledků. Dosáhli jsme minimálně tří velkých prvenství. Mičkinikwa zvítězil v regatě nejstarších, jako první skončil také náš tým starších a Netopýr porazil všechny soupeře a odnesl si první místo v regatě své kategorie. Domů nás odvezli rodiče našich členů. DĚKUJEME

Regata se vesměs líbila a klidně bych si ji zopakoval.

Tarzan

Výprava do Prostějova

Původně jsme dne 3. prosince měli namířeno do prostějovské hvězdárny, ale osud chtěl jinak, ale ani přes tuto nepřízeň osudu se akce určitě povedla.

Sešli jsme se tedy v sobotu v 12:40 na vlakovém nádraží v Zábřeze, ještě s mastnou pusou od oběda. Nebylo nás mnoho. TATEYOPAH (ten měl celou akci pod palcem), WAOPE, Tarzan a členové Netopýr, Lišák, Grizzly, Helča a Zdeněk. Po chvíli už s námi uháněl vlak do Olomouce, kde jsme přestoupili směr Prostějov. Tam jsme se vydali hledat hvězdárnu, u které mají místní skautky klubovnu. Na té jsme měli zajištěný nocleh. Cesta byla dlouhá, prakticky přes celý Prostějov. Navíc nikdo neznal pořádně cestu, přestože TATEYOPAH i Tarzan cestu k hvězdárně jednou šli (ale někdy před moc moc lety, takže si toho zas tolik nepamatovali). Ale i přes tuto skutečnost se nám ani nepovedlo zabloudit, čímž jsme jistě potěšili (nejen) Lišáka, a to tak, že cesta trvala jen asi půl hodiny. Tam už nás čekala Martina s klíčky od klubovny, která se nachází přímo u hvězdárny. Klubovna je to prostorná, každá družina má svůj oddělený kout klubovny. Nejvíce se však líbila místnost, kde se scházela družina starších Netopýřů. Tarzan ji hned pohotově a přiléhavě nazval jako pařanské doupe ☺. Kdo viděl, ví proč ...

Po krátké prohlídce klubovny a zkonsumování malého množství potravin jsme se vydali zpět do města, kde jsme měli v plánu navštívit místní muzeum. Zde jsme měli možnost vidět kromě stálé expozice paleontologických a archeologických nálezů z Prostějovska také výstavu Poklady českého výtvarného umění přelomu 19. a 20. století. Ta sice mladší kluky asi moc nenadchla, ale ti aspoň využili delší chvíli, kdy si hlavně vedení prohlíželo obrazy, k nákupu pohlednic, turistických známek a já nevím čeho ještě...

Když už jsme si prohlédli muzeum, vrátili jsme se na klubovnu. Tam následovalo další kolo konzumace potravin a několik soutěží. Začali jsme hrou, která byla drobnou variací na kámen-nůžky-papír a pak už to bylo spíše o přemýšlení. Mezi úkoly patřilo například přechod dámou po šachovnici, projítí celou šachovnici jednou dámou a 14 tahy (ten se nám nepodařilo vyřešit...) a taky rozmístění 8 dam na šachovnici tak, aby se vzájemně neohrožovaly (což se podařilo vyřešit pouze Netopýřovi, gratuluju).

To už se ale přiblížila 18 hodina, na kterou jsme měli domluvenou přednášku na hvězdárně. Nadšeně jsme vyšli před hlavní vchod a zazvonili. Ale nikdo nám nepřišel otevřít. Pouze světlo v horní části kopule ukazovalo, že na hvězdárně někdo je. Ale asi nás neslyšel. Začali jsme tedy obléhat hvězdárnu a snažit se dostat dovnitř (samozřejmě v rámci možností). Když jsme marně zkoušeli házet sníh do okna, kde se svítilo, usoudili jsme, že to světlo tam asi svítí pořád. Pán, se kterým jsme to měli domluvené na nás asi zapomněl...

A tak přišel na řadu náhradní program. Naštěstí pro nás hráli v místním kině (skoro)premiéru filmu Harry Potter 4 (jak se to přesně jmenuje po mě fakt nechtějte...), na který jsme se vypravili. Obavy vedení, jestli bude zájem, se nakonec povedlo vyřešit a obavy členstva, jestli budou lístky, se nakonec ukázaly taky jako liché. A tak místo na hvězdárnu jsme šli do kina. Jaký byl film nebudu popisovat, ale neusnul jsem, takže se to asi dalo (spíš se zeptejte někoho jiného, např. Grizzlyho, Helči nebo Netopýra, já si z toho neodnes ani jména postav).

Ráno jsme pouze zkonsumovali poslední várku jídla, uklidili a odjeli domů. Ve vlaku jsme ještě lehce uzlovali. Do Zábřeha jsme dorazili v neděli kolem 11 hod.

TATEYOPAH

Orlí pera a Mistrovství Lesní moudrosti

Takže v minulém čísle jsme se dozvěděli, jak a z čeho se lana vyrábějí a jaké známe druhy. V tomto čísle si řekneme, jak se o lana správně starat, aby nám dlouho sloužila.

Takže co máme dělat, aby to bylo správně:

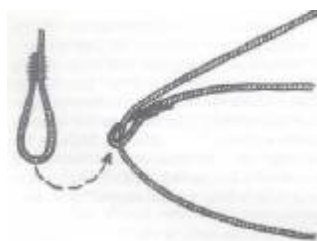
- před použitím lana zkontrolujte, zda není poškozené
- všechna lana je nutné udržovat v čistotě a bránit jejich znečištění
- pokud chceme lana vyčistit, tak je možné vyprat je v teplé mýdlové vodě
- před uložením je nutné lana pozorně stočit, aby se na něm netvořily uzliny
- před uložením je třeba rozvázat všechny nepoužívané uzly

- zbytečně nevystavovat lana slunci ani mrazu
- syntetická lana je nutné chránit před teplem (vyvolaném třením, jiskrami apod.)
- neodírat lana na drsném povrchu (písek, šterk apod.)
- lana se nesmí přetěžovat, je to nejen nešetrné vůči lanu, ale také nebezpečné
- lana se ukládají volně stočená a zavěšená, nenechávají se ležet na zemi

No a teď nám zbývá zvědět ještě něco o lasech. Co se druhu týče, tak se rozlišují dva druhy:

- lariat – jedenáct až patnáct metrů dlouhé házečí laso
- spinning – kratší, kolem pěti metrů dlouhé lana pro různé cviky, figury a triky

Každé laso je pak zakončeno tzv. hondou, kterou se provléká druhý konec lasa tak, aby vznikla smyčka. Hondu si vytvoříme jednoduše tak, že si na konci lana uděláme oko, které ovíneme provázkem. A co se materiálu týče, tak v našem případě použijeme horolezecké lana a může se učit lasovat. A to, jak se staráme o lana obecně, platí samozřejmě i o lasech.

Takže to je asi vše k Orlímu peru *T-52 Znej druhy lan, jejich údržbu a správnou práci s lasech* a vám nezbyvá nic jiného, než uvedené informace vstřebat a Orlí pero si splnit

SKANIATARIO

Javorová nažka

Javorová nažka listopad 2005										
Přezdívká	Družina	Rodovky	Kroj věcí	Docházka	Akce	Dobrovolné aktivity	Body	Pořadí		
Netopýr	Vlci	50	47	100% - 15	59	34	205	1		
Grizzly	Káňata	50	43	100% - 15	58	0	166	2		
Helča	Káňata	50	41	100% - 15	56	0	162	3		
Šmodrch	Vlci	50	30	100% - 15	57	0	152	4		
Lišák	Káňata	40	39	86%	58	0	137	5		
Drak	Káňata	30	30	71%	42	15	117	6		
Zdeněk	Káňata	50	45	71%	0	0	95	7		
Dušan	Vlci	40	22	71%	33	0	95	7		
Šídlo	Káňata	30	27	57%	25	0	82	9		
Pavel	Vlci	10	9	29%	15	0	34	10		
Martin	Káňata	20	8	29%	0	0	28	11		

Javorový list:

1. Vlci..... 122 b.
2. Káňata..... 113 b.

Mauglí

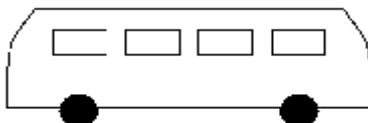
Bodové menu – prosinec

Jak už bývá zvykem i v tomto měsíci vás čeká řešení různých úkolů, za které si můžete vysloužit odměnu do měsíčního bodování v podobě 51 bodů. Takže se určitě pokuste zjistit co nejvíc, protože se v poslední době ukazuje, že každý bod bude dobrý...

1. Krátké hádanky:

1, Když se narodí malý černoušek, tak má černou hlavu, černé ruce, černé nohy, ale jaké má zuby?

2, Na kterou stranu jede autobus? nebo doprava? Nezapomeňte odpověď zdůvodnit.

Doleva

3, Máte dva provazy a každý z nich hoří hodinu. Jak naměříte čtvrt hodiny, když víte, že provazy hoří nerovnoměrně? (nemůžete změřit čtvrt hodiny tak, že necháte zhořet čtvrt provazu) Malá nápověda: Provaz má dva konce.

Za první dvě hádanky můžete získat 5 bodů a za poslední, které je těžší než ostatní, 10 bodů. Dohromady tedy 20 bodů.

2. Vánoční:

Blíží se vánoce a každý určitě doufá, že mu Ježíšek přinese co nejvíce dárků. Víte však taky kdo nosí dárky dětem v jiných částech světa? Snažte se napsat co nejvíce postav a zemí, ve kterých se říká, že právě oni nosí dětem dárky.

Za každou postavu můžete získat 3 body a pokud vím neměl by nikdo získat více jak 15 bodů.

3. Trocha geologie:

Tato otázka je jistě poněkud těžší a budete se možná muset obrátit s plněním na naši oddílovou knihovničku. Ale s její pomocí by neměl být problém odpovědět na všechny následující otázky.

1, Jaké je chemické složení křemene? tzn. z jakých prvků se skládá

2, Z jakých tří minerálů se skládá žula?

3, Kolik procent zemské kůry je tvořeno kyslíkem? Pozor!!! Zemské kůry, takže ne atmosféry.

4, Poslední asi nejtěžší otázka. Co je to batolit?

Za každou otázku si můžete připsat 4 body, takže dohromady to dělá 16.

Mauglí

Jak psát Březovou kůru

Přestože tohle asi všichni víte, neodpustím si tento malý návod. Na začátku roku jsem si jako nový šéfredaktor stanovil cíle, jak zlepšit náš časopis. Jedním z nich bylo sjednocení příspěvků. A protože se stále mezi příspěvky vyskytují černé ovce, jsem nucen tento návod alespoň ve zkrácené podobě interpretovat. Zde najdete jen to nejnnutnější, tedy správně interpretováno to, co mě při tvorbě Březové kůry zabere nejvíce času. Převod na správný formát příspěvků.

Následuje výtah z dokumentu, který se v současnosti povaluje někde v personalizované části našeho webu a měl by se jmenovat „info BK.doc“.

Jednotné styly všech příspěvků

Ke zvýšení přehlednosti a strukturovanosti časopisu jsem se rozhodl, že v Březové kůře zavedu jednotné styly příspěvků. Každý příspěvek tak bude vypadat stejně, což dodá našemu časopisu profesionální vzhled (všechny klasické noviny mají též sadu stylů a tyto, a pouze tyto, jsou využívány pro sazbu). Pro náš časopis budou tedy závazné tyto parametry. Většina parametrů jsou obecně platné typografické zásady (to abyste si nemysleli, že si nějak vymýšlím ☺).

Formát papíru bude A5 na výšku. **A to bez výjímky!**

Okraje stran: Nahoře 1,2 cm, vlevo a vpravo 1 cm, dole 1,5 cm a dále bude každá strana obsahovat zápatí o velikosti 1,5 cm, které bude sloužit mj. ke vložení čísla strany.

Hlavní nadpis: Písmo Verdana, velikost 12 b., tučně a kurzívou, zarovnan na střed, mezera před a za nadpisem o velikosti 6b. Tento nadpis se bude uvádět na začátek každého vašeho příspěvku a bude v něm stručně sděleno téma vašeho příspěvku.

Vedlejší nadpis: Písmo Verdana, velikost 10 b., tučně, zarovnan doleva, mezera před nadpisem 6b. Tento nadpis může být libovolně použit pro uvedení následujícího textu, který se logicky odlišuje od předcházejícího, či k uvození nové kapitoly (např. u příspěvku z vícedenní výpravy může sloužit k uvedení následujícího dne, případně u příspěvku, který se týká více témat, pro uvedení jednotlivých témat). Tento nadpis nikdy nesmí být přímo bezprostředně za jiným (zejména hlavním) nadpisem!

Odstavec: Písmo Verdana, velikost 8 b., zarovnan do bloků, mezera před a za odstavcem 6 b., začátek odstavce odsazen o 1,25 cm (Odsazení se provádí klávesou tabulátor, který musí být správně nastaven, nikoli mezerníkem ☺). Toto odsazení se však netýká prvního odstavce nové kapitoly! Styl odstavec je hlavní nositel textu, tímto stylem bude psána obsahová část vašich příspěvků.

Tohle jsou tedy základní požadavky na příspěvky. Doufám, že od příštího čísla už nebudu muset jak se říká „lítat z kůže“ při otevření příspěvku od vás, protože hlavně formát papíru je mnohdy těžko řešitelný problém bez toho, abych narušil strukturu příspěvku, což mě nikdy moc netěší a vy mě pak za to kritizujete.

TATEYOPAH

Z deníku začínajícího lyžaře – stránka zábavy

24. 12. - Štedrý den: Konečně se vydařily vánoce na sněhu. Pajdám se městem s neprotazanými chodníky s malým balíčkem v ruce a přemýšlím, jestli silničáři čekají, až jim Ježíšek nadělí škváru. Konečně odemkám vchodové dveře domu mé milé. Doufám, že se jí ta kabelka bude líbit, za ty prachy. Výtah nejede, a tak musím své pomláčené tělo (ano, opravdu to venku klouže) vynést do čtvrtého patra pěšky. "Ahoj.. hhhh... milá... hhh... čku," pronáším udýchané a rozvazuji si ledem obalené tkaničky promočených bot: "To je pro tebe... hhh... rozbal si to až večer". "Né, já ti to taky musím dát teď, protože to nešlo zabalit," odporuje mi, "a to by bylo nespravedlivý." Na to céděčko tedy můžu zapomenout. To jsem teda zvědavej, s čím vyrukuje. Jsem přinucen zavřít oči a odveden do pokoje. Otvírám oči a vzápětí jim nemohu uvěřit. "Jé, lyže a přeskáče, no to mám ale radost!" vykřiknu a snažím se zakamuflovat tón zoufalství, který by se v mé řeči mohl objevit. "Líbí se ti?" "Samozřejmě miláčku, to je ten nejhezčí dárek za posledních deset let!" Že já jí nekoupil vodu po holení! Taky by nevěděla, co s ní...

28. prosince - První jednání: Za půl hodiny přijede má milá a pojedeme na Boží Dar lyžovat. Ona si vážně myslí, že mě to bude bavit. Co si mám obléci mi už ale neprozradila. Vypadám jak strašák na poli. Budu si muset přetáhnout šálu přes obličej, aby mě náhodou někdo nepoznal. Před domem zatroubilo auto. Osudná chvíle se blíží.

Boží dar je vážně boží. Teplota kolem mínus osmi, hustě sněží a fouká bodavý vítr. To ale nevdá, jsme přece sportovci a něco vydržíme. Navlékám se do přeskáčů a přemýšlím, jak moc je amputace palce složitým chirurgickým zákrokem. Vázání zacvaklo a já v něm jsem nadobro uvězněn. Připadám si jako lachtan. Kdyby mi někdo ukázal člověka, který vymyslel vlek, nejspíš bych ho přizabil. Snažím se udržet rovnováhu, ale nejde to. Všichni přítomní se mi smějí do obličeje a ozývají se i hlasy, jestli nechci počkat, až roztaje sníh a vyšlápnu to pěšky. Upozorňuji tyto hlasy, že jsem po těžké autonehodě a mám zesláblé nohy. Pro jistotu ještě přidávám výmluvné prostřednickové gesto, za což se mi dostane ledové hrudky do týla. Nevím, kdo to byl a všechny najednou bych je asi nezvládl. Konečně nahoře. Má milá mě posílá na tu nejmírnější sjezdovku. Vůbec to nejede, za což jsem vděčný, protože neumím zatáčet. Jak se mám ale trefit mezi tu boudu a ten plot?!? Na poslední chvíli to strhávám vpravo a беру s sebou dvoumetrového snowbordistu. Vůbec se mu to nelíbí, protože teď musí znova stát frontu na vlek. Chvíli mám v puse jeho velkou botu, ale nakonec se uklidňuje.

Změnili jsme sjezdovku. Tahle má sklon skoro devadesát stupňů. Nemůžu si vzpomenout na vzoreček z fyziky, který by mi prozradil, jakou silou, při stávajícím zrychlení, narazím do toho křoví dole. Milá na mě křičí, ať zpomalím. Ale jak, to neřekla... Rozhoduji se, že jí neodkážu ani své ponožky. Blíží se okamžik střetnutí. Sedám si, abych alespoň trochu zmírnil náraz, a v tom momentě nic nevidím přes odletující sníh mísící se s tím z víchřice, která zde právě řádí. Dobře to dopadlo, minul jsem to křoví o deset centimetrů. Chci domů, ale nejdříve musím vyjet nahoru. Již zkušně chytám vlek a zasouvám si ho mezi nohy. Chvíli se nic neděje a pak mě najednou nějaká divná síla odlepuje od země a hází deset metru dopředu. Křečovitě tu pomu svírám, ale ona stejně vykluzuje a bere s sebou kus mé zadnice. Nevzdávám se. V hlubokém předklonu svírám kovovou tyč a nepouštím se. Musím se dostat nahoru za každou cenu!

Sedím v autě a rozmrzám. Má milá se omlouvá, že mi neřekla, jak ta poma hází. Neposlouchám ji. Soustředím se na své palce a přemýšlím, jestli by mi upadly, kdybych do nich cvrknul. Asi ano. "To jsme si to dneska užili, vid', miláčku!"

5. ledna - Druhé jednání: Je už tma a my se ve stokilometrové rychlosti řítíme po zledovatělé silnici směrem na Jáchymov. Doufám, že bude alespoň čelní náraz a já se rozplácnu na předním skle dřív, než si budu muset znovu stoupnout na ta dvě zahnutá prkýnka, kterým hrstka šilenců říká sjezdovky. Bohužel, nestalo se tak. Živí a zdraví jsme zastavili na parkovišti pod sjezdovkou. Po týdnu opakují hnusný rituál obouvání se a pak se přesouváme asi dvě stě metrů lesem k vleku. Chodit pěšky v přeskáčích je jako chůze na měsíci. Tak malý krůček pro lidstvo..., říkám si, když se hlavou napřed kácím do závěje.

Jen s velkou nechutí vytahuji z kapsy dvě stovky a proměňuji je za permanentky. Pak se vracím se k vleku a psychicky se připravuji na další muka. Tentokrát je to však ještě o něco horší, protože sedátko neuvěřitelně klouže. Snažím se sevřít tyč co nejvíce stehny, ale rozbouraná stopa si dělá s mými lyžemi, co chce. Hlavní nápor tedy dostávají ruce. A ke všemu jede ten vlek tak strašně pomalu. Stojím na kopci a dívám se na spoře osvětlenou sjezdovku. Moc toho sice nevidím, ale vršek vypadá vcelku v pohodě. Neměl by mi dělat problémy. Mýlil jsem se. Na ledové plotně se mi smýkla lyže a já sebou tvrdě praštil na bok hned po prvních metrech jízdy. Zkoumám palec levé ruky. Nejspíš jsem o něj přišel, protože ho vůbec necítím. Už je to lepší. Ten zbytek snad nějak dojedu. Přehoupávám se přes malý hrbolek a ocitám se tvář v tvář svahu, který padá dolů snad ještě strměji než moje naděje na přežití. Nějak nemohu zabrzdít. Uvažuji o kontrolovaném pádu, ale ten bílej hnus na zemi je rychlejší než já. Cítím, jak v rychlosti mladého geparda ztrácím rovnováhu a přepadám dopředu. Bílá země se blíží rychleji, než bych čekal. Má třísla se nepřírozeně napínají a já dělám rozštěp, abych nedobrovolně ochutnal zbytky oleje z rolby. Špičky lyží se zabodávají do nějaké prohlubně a já jsem náhle o několik decimetrů výš - na setinu vteřiny. Vzápětí už si totiž (pro nezúčastněného pozorovatele) hraju na pštrosa kříženého s prasetem a ryju svým nosem pěknou strouhu. Třeba pro krev. Ta lyže by mi snad měla vypnout, říkám si, když se mé koleno začne podivně kroutit. Nic. Něco křuplo, ale bolest se nedostavila, díky bohu. Jedu po břiše stále stejnou rychlostí směrem na odpočívající dítě. "Uhni!" řvu hystericky, zatímco dítě v půvabné oranžové helmičce místo rychlého úprku pozvedá hůlky do protisměru mého skluzu. "Ty malá..." nedokončím, protože dostávám přímý zásah hrotem hůlky do čela. Dítě se zvedá a ujíždí. "Jsi v pořádku?" zastaví u mě má milá a ohodí mě sprškou sněhových hrudek. "Samozřejmě, lásko, hned se zvednu a pojedu dál," procedím skrz zuby a pokouším se srovnat si lyže. S několika menšími kolizemi se dostávám dolů. Čeká mě druhý pokus. Za chvíli jsem zase nahoře. Odpichuji se a nechávám gravitaci, aby si zahrávala s mým životem. Uprostřed sjezdovky stojím osamocený strom. Nějaká podivná nadpозemská síla směřuje mou jízdu přímo na něj. Zpívám si písničku od Daniela Landy - rychlost je opojná, riziko láká - ale brzy přecházím na trochu jiný styl - tak Frankieho vám jednou našli, přestal žít - což však nic nemění na tom, že mě od stromu dělí asi tak dvacet metru. Pokouším se něco udělat, ale nějak se mi nedaří ani spadnout. Slyším svou milou, jak mi radí, abych zatočil. Pěkně mě štve.

19. ledna - Zkratovitě jednání: Právě mě pustili za nemocnice. Belhám se o berlích domu. Doma na mě čeká moje milá s radostnou zprávou. Ty staré lyže už sice opravit nejdou, protože ten pán ve ski-servisu namítal, že od skládání puzzle tady není, ale moje láska byla pilná a sehnala mi jiné. Jsou sice o něco delší, takže se na nich bude hůř zatáčet, ale já to určitě zvládnu. Jsem přece sportovec.

Chvilí jen zírám a pak oznamuji své milé, že mi může vlézt na záda. S brekotem utíká domů...

P.S.: Tento trochu delší příběh nechť je jako varování do budoucnosti, kdyby se někdo z vás náhodou učil lyžovat (třeba v Jablonci ☺) **TATEYOPAH**

Obsah tohoto čísla

Předvánoční úvodník (TATEYOPAH)	2
Slovo Degandawidy (WAOPE)	3
Ať je na co vzpomínat! (Stopař)	4
Družinová výprava (Netopýr)	5
Stránka Vlků (Netopýr)	6
Zahajovačka listopad (WAOPE)	7
Uzlařská regata v Bludově 26.11. (Tarzan)	8
Výprava do Prostějova (TATEYOPAH).....	9
Orlí pera a Mistrovství Lesní Moudrosti (SKANIATARIO)	10
Javorová nažka (Mauglí)	11
Bodové menu – prosinec (Mauglí)	12
Jak psát Březovou kůru (TATEYOPAH)	13
Z deníku začínajícího lyžaře – stránka zábavy (TATEYOPAH)14	
Obsah tohoto čísla.....	16

Příští redakční rada:

Uzávěrka příštího čísla:

Příští číslo vyjde:

Na kmenové radě

V pátek 6. ledna 2006

V týdnu od 16. ledna 2006

Březová kůra – časopis skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE Zábřeh
číslo 176, náklad 35 výtisků, vyšlo v prosinci 2005

Šéfredaktor: Michal Kraus – TATEYOPAH, Postřelmůvek

kontakty: tel. 732 253 826, e-mail michkraus@seznam.cz, ICQ 314 591 472

www.skaut.cz/shawnee

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!